

ЕРИХ КЕСТНЕР
ВСЕ ОЩЕ ИМА ДОНЖУАНИ

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2016

chitanka.info

Това, което искам да разкажа, преживях преди две години през зимата в един известен планински хотел. Оттогава новият сняг много пъти е сменил ланшния, но ще се опитам да изложа всичко по реда си.

В този хотел срещнах един мъж — трябва да бе на около четирийсет години, — за когото младите момичета и младите жени твърдяха, че се намирали изцяло в негова власт. Всички те бяха с различни характери, с различен цвят на косата, притежаваха различен житейски опит и различни фигури, бяха различно интелигентни и на различна възраст, както и с различно образование. Но по отношение на него бяха единодушни: стига само да пожелаел и били в ръцете му. А по всичко личеше, че той често пожелаваше. Този мъж притежаваше усет за съвършенство и когато минаваше през салона на хотела, имах чувството, че чувам как всички женски сърца се разтуптяват.

Мъжете, доколкото се опитвах да украсят пребиваването си в хотела с някоя малка авантюра, се оказваха в твърде неизгодна позиция. Сред тях се намираше един — бързо го почувстваха, — който ги превъзхождаше, и при това по твърде тайнствен начин. Поведението му граничеше с нелоялна конкуренция. А нямаше дори инстанция, пред която да се оплачат. Положението бе направо ужасно, да не кажем смешно. Все пак за неутралния наблюдател бе забавно да вижда как появата на този мъж предизвиква страх и очакване и как този страх и очакване се носят из залата заедно с него.

Можете да ми вярвате, съвсем не бях склонен да приемам като нещо безусловно доказано обаянието на този мъж, за което жените и момичетата си шепнеха замаяно. Дори се осмелих да изразя съмнение пред онези, които ме направиха нещо като свой доверител. Добре е известно, че посетителките на Зимните курорти не пристигат в планината с определено монашески намерения. И с риск да прекрача границите на учтивостта, дадох да се разбере, че в това отношение храня известни съмнения. Обстоятелството, че тези мои думи бяха оспорени твърде живо от участниците в разговора, не можа да ме разубеди. По-скоро бях склонен да повярвам във всеобщата разпуснатост на жените, отколкото в тайнственото въздействие на този мъж.

Обаче, след като видях как едно от младите момичета получаваше всеки път силни пристъпи на страх, щом той се доближеше до него, и макар и тихо, започваше да потраква със зъби,

как противно на установения тон в хотела, отказа на поканата му за танц, а и когато установих, че жени, чиито съпрузи се намираха недалеч от тях, се оставяха да бъдат въввлечени в най-лекомислени авантюри, любопитството ми нарасна до такава степен, че вече изпълвах вечерите си с това да не изпускам из очи опасния мъж.

Веднъж една от моите познати се появи твърде развеселена. Тя съобщи, че следобед в хотела щяла да пристигне нейна приятелка, известна като необикновено самоуверена и находчива личност. Било направо изключено да попадне в мрежите на този донжуан.

И така, необикновената личност пристигна. Мъжът — абониран за всички новодошли — веднага я покани на танц. Преди да стане от мястото си, тя ни хвърли хитра усмивка. „Сега ще отмъстя за всички ви!“ — говореше нейният поглед. И затанцува с него. Той внимателно я наблюдаваше, после ѝ каза няколко думи и я поведе обратно към масата ни.

Тя бе пребледняла, отпусна се тежко в креслото и заяви:

— Никога не съм смятала, че е възможно такава нещo!

След това съобщи подробности. Той я гледал изпитателно. После, без да му е дала и най-малък повод, започнал да ѝ говори неща, които не са позволени при първия танц. Просто нямала сили да го постави на място. Направо не успяла да потисне в себе си усещания, за които винаги е вярвала, че се намират в нейна власт.

— Да! — заявя тя и тази чистосърдечност правеше чест на ума ѝ. — Ако ми беше заповядал дя напусна веднага залата и да го последвам където и да било, щях да го направя!

После тръсна глава, сякаш да отпъди някаква натрапчива мисъл, и каза:

— Просто ужасно е, че съществуват такива неща! Колко малко можеш да разчиташ на себе си!

Същата вечер бяхме свидетели на друга малка сензация.

Мъжът танцуваше с една аристократка, която, както разбрах, му се изплъзвала досега със своята недостъпност. Когато за трети път минаха покрай нашата маса, дамата притвори очи, олюля се, едва не падна, прекъсна танца, извинявайки се, и се отправи към стаята си с походка сякаш дълго време е била болна.

Досега пропуснах да опиша външността на този мъж. По-скоро отлагах, защото едно такава описание в никакъв случай не би

предложило на читателя разрешение на загадката. Мъжът бе среден на ръст, с набита фигура, доста брутални черти на лицето, тъмни очи и превъзходни зъби. Тези сведения едва ли могат да направят кой знае какво впечатление. За щастие, аз мога да го представя и с някои подробности. На бала с маски в хотела този мъж се появи като Дъглас Феърбанк. Приликата му с киноартиста бе направо поразителна. Създаваше впечатлението, че е някой малко по-набит и по-груб брат на американеца. На мъжете в хотела никак не беше ясно как е възможно човек с такава външност да бъде донжуан. Както и на жените, разбира се.

Тъй като нито външността на мъжа, нито впечатленията на жените можеха да ми дадат задоволително обяснение, а към нищо друго не изпитвах такъв жив интерес, аз сторих последното, което би могло да ми помогне. Приблжих се до мъжа и му признах какъв дълбок интерес е предизвикал у мене със своето забележително въздействие върху жените. Той само кимна с глава. После слязохме в бара, пихме по нещо и се разприказвахме. Навярно си мислеше, че искам да се запозная по-подробно с неговите авантюри, и започна да ми разправя една подир друга разни най-възмутителни истории. (Тези истории е по-добре да бъдат премълчани.) При това дори не се опитваше да украсява нещата и положително не преувеличаваше. Просто разказваше и дори се учудваше, че са могли да го сполетят подобни неща.

— Сам не разбирам на какво се дължи — каза той, — но жените направо се разсипват да тичат подире ми. И колкото повече остарявам, толкова по-млади ме преследват.

За онова, което всъщност ме интересуваше, той нямаше отговор. Наистина призна, че бил доста брутален в отношенията си с жените и че вероятно погледът му оказвал определено въздействие. И то често против собственото му желание. Навярно съм разбирал, че неговият талант често му се струвал направо досаден и непочтен. После отново се впусна да разказва историите си. Материал имаше достатъчно. Когато се разделихме, вече бе съмнало и отидохме да спим. Така и не узнах нищо повече от онова, което вече знаех. Единствената ми утеха беше, че и мъжът нищо не знаеше.

Няколко дни по-късно той ни напусна. Замина за Давос, откъдето възнамерявал да отиде в Африка на лов за лъвове и други диви

животни. Авантюрите в Европа му се стрували твърде опасни. А освен това, като по-малък син и втори наследник на починалия си баща, живеел от значителните доходи на една фабрика в Рейнска област.

Жените видимо си отдъхнаха. Няколко брака отново влязоха в релси. Страните на няколко млади момичета отново поруменяха. Всички признаваха, че са изпитвали страх от този мъж, без това да пречи на останалите им чувства. Бяха се страхували, преди той да се доближи до тях. Бяха се страхували, докато се занимаваше с тях. Бяха се страхували и когато ги изоставяше.

Сега вече него го нямаше и искам да разкажа само за една допълнителна сцена, за която, макар и отсъстваш, той не бе съвсем невинен. Съпругата на един търговец, която бе пристигнала в планината без своята половинка, се яви един ден при директора на хотела и възмутено заяви, че са ѝ откраднали най-скъпите вещи от личния гардероб. Ставаше дума за дамско бельо от Париж, за нощници, обшити с брюкселски дантели, и за други ефирни тънки материи. Беше близко до ума, а навярно в случая съвсем правилно, да се усъмнят в хотелския персонал.

Директорът повика шефа на етажа, камериерката, чистачките и прислужниците, след това посети окрадената дама и без много заобикалки заяви, че нищо не може да предприеме, въпреки че подозрението си остава в сила. Дамата бе възмутена, каза каквото се казва при подобни случаи и заплаши, че ще уведоми местната полиция за станалото.

— Именно това не бих препоръчал на уважаемата госпожа — отговори директорът предпазливо. — Тъй като полицията ще трябва да разпита персонала, първият въпрос, както обикновено, ще бъде дали са забелязали да влиза или излиза някой от вашата стая, някой, който, да речем, се е заблудил и е сгрешил номера на стаята. Да се греши, е човешко, уважаема госпожо, но персоналят твърди, че обикновено човек не обърква номера на стаята си най-малко четири пъти, и то по за около два часа. Пък и да сбъркаш толкова пъти и по за толкова дълго време една и съща стая — поне така мисли една от чистачките, — било до известна степен странно. Навярно тъкмо това момиче е крадлата и аз ще я уволня при пръв удобен случай. Но при създалото се положение просто не зная какво да направя. Желаете ли да позвъня в полицията?

Съпругата на търговеца не пожела. Освен това тя не напусна хотела. Не се осмели. Понеже въпросният търговец щеше да пристигне след няколко дни. Стаята, съседна на онази, която бе дала повод за няколкото погрешни близания, както и за кражбата на бельото, бе отдавна предвидена и резервирана за него. Той пристигна в уречения ден и час, направи впечатление на общителен гост и загрижен съпруг, на когото и през ум не му минава онова, което всички останали знаят, и заигра фаталната си роля за всеобщо задоволство. До момента, в който получи едно анонимно писмо и на следващия бал с маски — за всеобщо смайване и дори за изненада на собствената си съпруга — се появи маскиран като Дъглас Феърбанкс и в полунощ в големия салон...

Впрочем това е съвсем друга история. Няма връзка с описаното досега. Може би ще я разкажа някой друг път. А може би не.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.